

styrelser, og Direktørerne for offentlige Pengeinstitutioner, som er undergivet Statskontrol, maa ikke have Sæde i Aktieselskabers Bestyrelser og ikke under nogen Form eller nogen Omstændighed drive Forretning paa egen Regning. Dette skal være ogsaa til Betryggelse for de næringsdrivende Borgere, for Sparerne og Indlaanerne, som i Øjeblikket sidder ængstelige med deres Aktier og med deres Indlaansbeviser, ængstelige for, hvordan de skal faa disse Penge udbetalt. Vi maa skabe Ro om disse Forhold, som nar vist sig saa uheldige. De maa ændres. Jeg henstiller til den højtærede Handelsminister klart og tydeligt overfor dette høje Ting, inden vi skal gaa til en Afslutning af dette store vigtige Spørgsmaal, at erklære, at nu er Tiden moden til disse Ændringer.

Holstein: I Dag til Morgen indeholder Regeringens Hovedorgan her i Hovedstaden en ledende Artikel, hvori det loves Folket, at det skal faa fuld og aaben Besked om Situationen og om de Forhandlinger, der har ført til Hjælpeaktionen. Det er ordret, hvad der tilsiges i Regeringsorganet her i København. Fra alle Sider kræves Misøren belyst til Bunds; fra alle Sider er man enig om, at der maa skæres igennem ethvert Væv af Tvetydigheder og Tilsløringer, selv om Blodet skal flyde, som en Direktør for et stort Selskab skal have udtrykt sig. Det er derfor lidet opmuntrende at se, at den første officielle Redegørelse, der udsendes om denne Situation, om hvilken Regeringen lover aaben, fuld Besked, er anonym. Der findes intet Navn under den officielle Redegørelse for Situationen, der udsendes i Gaar. Det havde været rimeligt om en saadan officiel Redegørelse for en Katastrofesituation som den, der er Tale om nu, i det mindste havde baaret den højtærede Handelsministers eller den højtærede Finansministers Navn. I Stedet for er denne officielle Redegørelse givet af et Neutrum, et anonymt Neutrum, ikke et „man“, som det saa ofte er Tilfældet, men et „det“. Der staar, at det har vist sig, at den i Juli Maaned i Aar af Nationalbanken tilsagte Støtte til Landmandsbanken ikke har skabt den nødvendige Ro og Tillid til Banken. Det er næsten, som om denne Redegørelse begynder med en Bebrejdelse til det utaknemmelige Publikum, der ikke tilstrækkelig har paaskønnet de udmærkede Bestræbelser, som blev iværksat i afgivte Juli Maaned, og saa har Regeringen og Lederne af Nationalbanken, Østasiatisk Kompagni og Store Nordiske Telegrafelskab

og andre Institutioner samt Bankinspektøren nu ført Forhandlinger, og som Resultat af disse Overvejelser er det bestemt, at Landmandsbankens finansielle Grundlag skal yderligere styrkes. „Det“ har bestemt, at Landmandsbankens finansielle Grundlag skal yderligere styrkes. Det er Ouverturen til denne Gennemdrøftelse til Bunds, aaben for Folket. Det er jo ikke Snarraadighed og Handlekraft eller Besluttsomhed og Behjertethed, der har kendetegnet Venstreregeringen i de to Aar, det sociale, folkelige og nationale Genrejsningsarbejde har staaet paa. Og jeg ser, at den ogsaa ved denne Lejlighed er blevet sin Tradition tro. Den anonyme Redegørelse begynder med at henvise til den Ordning, som blev vedtaget i Juli og nærmere begrundet for Offentligheden den Gang i den officielle Redegørelse af 9. Juli. Nu, da vi har hørt den højtærede Finansminister og den højtærede Handelsminister paa den mest straalende Maade modsige hinanden i Redegørelsen for denne Erklæring, vil det være interessant og efter min Mening et billigt Krav fra dette Folk, der skal have fuld Besked, at faa at vide, hvem der har forfattet denne Erklæring. Den højtærede Finansminister mener, at Erklæringen er fortræffelig; den er netop affattet saadan, som den skal være. Og den højtærede Handelsminister erkender, at den maaske ikke er helt saa heldig formuleret, som den kunde være, men nu, da den en Gang var kommet ud, kunde man ikke uden at gøre Skade paatale den mindre heldige Formulering. Modsigelsen er ikke til at tage fejl af, og den har sikket sin gode Grund, men det vil netop derfor være et berettiget Krav, at Regeringen nu tilkendegav for Folkets Ting, hvem der har forfattet denne Redegørelse. De forhandlende Parter har selvfølgelig alle Ansvaret for den, men det bør oplyses, fra hvilken Side den oprindeligt er fremkommet. Hvem har taget Initiativet til denne Erklæring, og hvem har forfattet den? Denne Erklæring bar heller ikke noget Navn den Gang. Den stod som en Erklæring af Landmandsbanken, men der var intet Navn under. Direktør Glückstadts Navn stod ikke under. Forholdet skulde vel ikke være det, at det er Landmandsbankens juridiske Konsulent og Nationalbankens Repræsentantskabs Formand, Regeringens Formand i Landstinget og forhenværende Justitsminister, der har været behjælpelig med denne i Finansministerens Øjne saa fortræffelige Erklæring.

I sin Redegørelse — den anden offi-